

În memoriam Emanoil Nedea

Nu-mi amintesc prima noastră întâlnire. Sunt mulți ani de atunci. Știu doar că am vorbit mult, cam vreo oră, că tot ce-i spuneam îi ilustram cu citate și versuri. Într-un târziu, m-a privit grav și mi-a spus scurt : „Da, m-ai convins!”. Mă acceptase. Au urmat ani lungi de prietenie cu mii de ore de discuții, de sfaturi, de tristeți, de bucurii, de îngrijorări, de clipe de relaxare, de VIAȚĂ. Eram mereu unul lângă celălalt când era nevoie.

M-a impresionat mereu candoarea lui de copil timid, o bunătate extraordinară cu care îmbrăca întâmplările. Se dăruia copiilor, școlii, muzicii, culturii, prieteniei, familiei cu o pasiune greu de descris.

Vocea lui caldă și învăluitoare, privirea exigentă dar plină de dragoste, electrizau și impuneau respect. Aproape că nu trece zi în care sa nu ne vedem sau să ne auzim, să nu ne sfătuim, să nu comentăm o întâmplare, o carte, un autor, un citat, un vers. Aveai cu cine să o faci. Era un critic exigent, un om de cultură, avea grație și rafinament.

Spunea apostolul Pavel „...Și acum rămân acestea trei: dragostea, nădejdea și credința și mai mare între ele e dragostea.”

Viața lui – ca a oricărui profesor ce se respectă – a fost o poveste de dragoste dusă frumos până la capăt. Era un om „sub vremuri”, dar nu al vremurilor. Într-o lume care nu-i iubește și nu-i respectă pe profesori, în care eforturile lor spre echilibru sunt puțin sau deloc înțelese, se simțea uneori neadaptat. Deși iubit și prețuit de familie, de colegi și de elevi, el nu se putea adapta vulgarității sociale. Nu era un om al glumelor grosolane, ființa lui avea ceva pur, candid, era un om al credinței, al fineții, al frumuseții sufletești. Nu suporta blasfemia, mitocănia, mârlnăia ce țin loc de umor în zilele noastre.

Emil a fost un om al artei despre care Braque spunea că e „o rană transformată în lumină”. Suferința lui din ultimul timp mi-a amintit cuvintele unui mare poet creștin:

„Drumul meu pe lumea asta
L-am plătit cu cât pot duce,
Drumul meu spre veșnicie
L-a plătit Hristos pe cruce”

Viața lui închinată școlii, familiei, artei, societății – lasă o dâră de lumina. Este ceea ce rămâne în sufletele copiilor pe care i-a iubit și educat. Profesorul lasă în urma sa un cuvânt, un gest, o atitudine. El le-a lăsat tuturor ceva din frumusețea sufletului său.

„Risipei se dedă florarul”, cum zicea Lucian Blaga.

„Altarul să fie și zidul să tie,

Cer inima și viața zidite-n temelie”, spunea Tudor Arghezi

Ani și ani am râs, ne-am sfătuit, ne-am îngrijorat, ne-am bucurat împreună și mai mult decât orice – nu ne-am rănit unul pe celălalt niciodată. Am fost prieteni de familie, am fost în excursii, ne-am cunoscut profund. 12 ani am fost nedespărțiți. A fost mult? A fost puțin? El a fost fratele pe care nu-l avusăsem niciodată. Acum îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru șansa de –a avea atâta timp alături un prieten cum mulți nu au avut vreodată.

Emil, Domnul fie cu tine!

Prof. Cătălin Petrescu